

1 Petrus 1: 8-12

Op voorgaande bidstonden heb ik een beginnetje gemaakt met de behandeling van de 1^e Petrusbrief. In de verzen voorafgaand aan onze tekst heeft Petrus zijn lezers opgeroepen om vol te houden, ook al hebben ze nu te maken met verdrukkingen. De onverwelkelijke, onbevleete, onvergankelijke erfenis die in de hemel gereed ligt en straks bij de wederkomst van de Here Jezus geopenbaard zal worden zal alle ellende van het leven hier doen verbleken.

In de verzen die we net gelezen hebben gaat Petrus uitleggen hoe bijzonder die redding is die Christus heeft gebracht en daarvoor gebruikt hij verschillende argumenten. Het eerste argument dat Petrus gebruikt zijn de lezers van de brief zelf. Jullie zelf hebben de Here Jezus lief zonder dat je Hem ooit hebt gezien. Dat is toch heel bijzonder! Voor Petrus zelf is dat anders. Hij heeft, net als de andere apostelen de Heer persoonlijk gekend. Hij heeft Hem gesproken, met Hem gegeten, hij heeft de stem van God uit de hemel gehoord tijdens de verheerlijking op de berg *'dit is Mijn Zoon in Wie Ik een welbehagen heb'*. Petrus heeft het sterven, de opstanding, verschijningen en de hemelvaart van de Heer meegemaakt. Voor iemand die zoveel met de Here Jezus heeft meegemaakt is het haast vanzelfsprekend dat je gelooft, maar voor de gelovigen die na de uitstorting van de Heilige Geest tot geloof zijn gekomen is dat anders. Zij hebben Jezus niet gezien, maar hebben Hem toch lief. Zij geloven toch in Hem. In de periode tussen de hemelvaart van Christus en Zijn wederkomst leeft de gemeente niet in aanschouwen maar in geloof. Dat geloof is niet een theorie over Jezus, maar een relatie met de Here Jezus, of zoals de 1 Corinthie brief het zegt *'gemeenschap met Jezus Christus'* (1:9). Dat geldt dus ook voor ons. Wij hebben door het verkondigde Woord de Here Jezus leren kennen. En dat kennen van Hem geeft een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, nu al. En die vreugde zal straks als we de Heer Jezus mogen zien volkomen zijn. En waarom is dat? *omdat we het einddoel van het geloof bereiken*. Onze NBG vertaling plaats het gebeuren van dat bereiken van het einddoel van het geloof helemaal in de toekomst. De SV heeft het wat anders en beter vertaald: *verkrijgende het einde van uw geloof.....* Dat wijst meer op een proces dat nu al bezig is. Wij zijn nu al bezig dat einddoel te verkrijgen. Wij mogen nu al verzekerd zijn van onze redding, maar de volle werkelijkheid en de volledige omvang van die redding zal pas zichtbaar worden als

Christus verschijnt en ons geloof aanschouwen wordt.

Petrus omschijft het einddoel van het geloof als 'de zaligheid der zielen'. Dat moeten we niet lezen met onze westerse ogen. Wij maken in ons denken vaak een onderscheid tussen de ziel en het lichaam. Een onderscheid dat zelfs wel heeft bewerkt dat christenen, als ze nadenken over het leven na dit leven, meer denken aan 'onze ziel die naar de hemel gaat' dan aan 'ons lichaam dat opstaat uit het graf'. Natuurlijk, als we sterven gaan we naar de hemel. We zullen zoals Paulus zegt 'onze intrek bij de Here nemen'. Maar dat is niet onze eindbestemming. De mens is geschapen voor de aarde en straks zullen we als vernieuwde mensen leven op de vernieuwde aarde. En als Petrus in onze tekst zegt dat ons einddoel de zaligheid van de ziel is, dan wil hij daarmee niet zeggen dat het alleen om de ziel gaat en niet om onze lichamelijke verlossing zou gaan. Als de bijbel spreekt over onze ziel dan staat dat meestal voor de mens als geheel. De zaligheid van de ziel gaat over de verlossing van de hele mens, geest, ziel en lichaam. Je mag ook zeggen: de verlossing van ons leven.

Nu gaat Petrus een tweede argument aandragen waarom die verlossing zo groot is. Het eerste argument is dat wij geloven, nadat Christus op aarde was, zonder Hem gezien te hebben. Het tweede argument is dat de profeten van het Oude Testament geprofeteerd hebben over Christus vóórdát Hij op aarde verscheen zonder dat zij begrepen wat de Geest tot hen zei. De profeten kregen woorden van de Heilige Geest ingegeven die zij zelfs nauwelijks begrepen. Zij probeerden vast te stellen op welke tijd en op welke omstandigheden de Geest doelde, toen de Geest hen zei dat Christus zou lijden en daarna in Gods heerlijkheid zou delen. De profeten van het Oude Verbond hebben door de Heilige Geest woorden doorgekregen van Gods verlossingsplan. Maar zij wisten niet wanneer en hoe die verlossing zou komen. Is het u ook opgevallen dat de tekst spreekt over de Geest van *Christus*. Het gaat hier over profeten die leefden vóórdát Christus op aarde was en toch wordt de Heilige Geest die in hen werkt de Geest van Christus genoemd. Christus is in Zijn godheid eeuwig en was er dus ook al voordat Hij mens werd. Dat noemen ze met een moeilijk woord 'zijn pré-existentie'. Christus was ook al ten tijde van het Oude Testament in de hemel bij de Vader en als de Zoon werkte Hij al door Zijn Geest voordat Hij als mens op aarde verscheen en liet de profeten woorden vastleggen in

de bijbel over Zijn aanstaande menswording. De profeten spraken door de Geest over iets wat nog nooit iemand had gezien: het lijden en sterven van Christus en de heerlijkheid daarna. Die heerlijkheid slaat zowel op Zijn opstanding, Zijn hemelvaart, Zijn zitten aan de rechterhand van de Vader als op de wederkomst van Christus.

Hoewel de profeten hun eigen boodschap niet volledig hebben kunnen doorgronden en deze boodschap voor hun tijdgenoten dus ook onduidelijk was, hebben de profeten met hun woorden wel de lezers van de brief van Petrus gediend. De profeten hebben zonder het te snappen door de Geest gedreven geprofeteerd maar nu – thans – hebben boodschappers door diezelfde Geest gedreven met grote zekerheid verkondigd over de vervulling van de profetieën. Nu het werk van Christus op aarde volbracht is, vallen de puzzelstukjes op hun plaats en wordt het duidelijk waarover de profeten hebben gesproken. En zo mocht het Evangelie door deze boodschappers ook terecht komen bij de gelovigen in Turkije. Wie deze boodschappers zijn geweest is niet bekend. Het zou kunnen dat bezoekers van het Pinksterfeest het Evangelie hebben verkondigd. We lezen nl. in Hand. 2:9 dat er ook inwoners uit Pontus, Asia en Kappadocië op de pinsterdag aanwezig waren. Zij zijn dus afkomstig uit het gebied waar de lezers van Petrus' brief wonen. Bijzonder dat deze voor ons onbekende boodschappers door God zijn ingeschakeld om de bijbelse boodschap te verkondigen. Zij mochten uit de doeken doen wat de profeten niet begrepen. Het is zelfs zo, zegt Petrus, dat de engelen niet precies wisten wat er gebeuren ging. Engelen zijn dienende geesten en hun kennis is beperkt. Zij begeren te zien wat er gaat gebeuren. Het woord dat Petrus gebruikt betekent zoiets als 'vooroverbuigen' zoals mensen in een stadion doen om goed te kunnen zien wat er gebeurt. Zo leven de engelen mee met Gods verlossingsplan en zien zij net als de hele schepping uit naar de voltoering van Gods plannen. Bijzonder dat ook wij mogen delen in dat plan. Wij mogen geloven wat we nog niet zien. Maar dankzij de profeten die profeteerden en de ooggetuigen die verkondigden mogen wij zeker zijn van het einddoel: een onuitsprekelijke, verheerlijkte vreugde. Onuitsprekelijk....die toekomst die God heeft klaarliggen voor ieder die Hem liefheeft, daar zijn gewoon geen woorden voor. Amen.